

Älvo Alva

Ä va jänn gångg ä va je rasnd gäv liti älva så jättät Alva. O va je älv-kull minn långgt, lufftät, litä vågät år, ä ä add sumu färrg så tunggälljosä. O va så litn å nätt, kanstji jänn metär ög, kanstji stäckär älld länggär, i minns innt så noga. I a bar råka ännä jänn gångg, män så fort i kum uti skojän letär i, fö i åppäs att i sa få sjå ännä attä.

Fösst gåndjän vir möttäsüm va fö fler decenniär sä. I var bar krippän då, släkså Alva – älvkullo. Föräldrär mäjnä å i vaum åjt biti jänn märrgån. Vir sulldum flukk blåber. I tykkt att ä va tråkät, så i gav mi äv båta je branug stur mör så va alldeläs ata da vir vaum, fö tä sjå umm ä fanns nå moi mörber da. I djikk genum blåbersräjs så va vätt äv dågg, ä i räddät upp jänn fugäl så flakksät upp alldeläs främäni mi. Uj, ur an brättät mi! Litä darån i skånkum fortsättät i nittär mot möri. Alldeläs inå mörkanntim sätt i mi upå jänn gämäl stubbä ä såg ä jätt vådli grannt djörgnet. Ä pingglät vatudrupär i neti, ä då soli sken upå ä, såg ä åjt släkså ä ädd ve unndratals diamantär.

Bässt ä va mäss i stodd dan å funderät värt djördjän add fe, så stodd o bar dan –älvo Alva. Vir ällsätum uppå verodär å tälätum umm ur vir jättätum. O va blek, o add nå blå, glad ogor å jänn glad munn minn stjär läppär. Klänindji ännäs va genumstjinlin, närpå väjt, tyjä va sämä bråjdslöja, o rakk ännid nida knjoklum å o va ujämn längst nid. Minnst lill vinndpust fikk klänindji tä fladär litä. Alva add snåd armär så va läjk blekär så ansiktä. Ännäs små, ljös fötär kundd man bar bi vari nidvi kläningsfällidim.

Vir stoddum ländj å bar glisätum a verodrum. Je gukku galät frå västätär, å då säjd i: ”Gukku så galär frå västätär, ä e bässt gukku, ä!” Alva skrottät å villd att i sulld fi ännä. O strättjät äjt nävän sänn, å i tog-i an. Vir djinggum smått yvyr doda vät möri så byrd-å värmas upp åv soln. Ä vårt nå änggor så ä såg äjt sämän räk. Ä va je rikti trullstämningg da vir djinggum. Alva väjsät mi litä störr älvor så dansät å skrottät länggär båtå mörn. Ä va litä svärt tä sjå dämm i mårgåndammbon, män vir ärdum att dämm add roli.

Ä va så vådli dält å fint mäss vir djinggum å pratätum, ja visklätum så innt vir sulldum föstör doda unndli stämmnindji. I tälät-umm att i add två kaninär emä, å Alva säjd att o add jänn tam tjödur. O villd djänn väjs mi an, så då tog o fram jänn litn flöjt å byrd-å spylä. Ä kam nå fin, ljös tonär, jänn mälodi så va så vådli fin så i fikk tuppstjinn å armum. Ättär jänn litn fläkk kam ä jänn fugäl fljogänd å lanndät alldeläs ata väss. Ä va Alvaas tam tjöduröna. O tog upp öno å strjok on fösiktit yvyr fjedrär. I fikk klapp ännä, i o, å ä såg äjt så tjödurn ädd träjvdas minn tä bi klappadn, fö an blundät att ogum å gav frå si jätt kurrät lätä. Ättär jänn fläkk villd öno färå, så vir lattum on fljoga.

I frågät Alva var o boddä, å då säjd o att o å äll systrär ännäs bodd utå isu stur möri. Ä kändäs släkså ällt-tingg ädd ve fötrulla. ”Sturmöri” jättät o, å låg milä två ög bjer. Runnt ummkringg va ä stur tällär å gränär å någärjännid lovtröjd. Båti odär ännidam åv mörn, bärrtäminn da älvor älld-å dansät, da rann ä jänn litn bäkk inn i Sturmöri. Däjt djinggum vir fö tä drikk litä vatn, vir addum vurti tässtägär.

Då vir addum druttji åv eta frissk, källd vatnä väjsät o mi jätt ställ minn ljotmytji stur, gol mörber. Mormor mäj, o källät mörber fö ”skojimas guld”, å ä såg ju äjt så ä ädd väkksa guld yvyrällt utå mörum. Vir ätum dässt i trodd kvidn sulld sprikka. Fasst vir addum iti så mytji mörber vir ärrkätum så flukkätum vir fullan männ innk i rappä. Ååj, ur fajn mormor sulld bäll bi, fö ä va ju o så sulld få mörberi.

Ä va jänn litn runnd tjänn mitt uti Sturmörn. Ä va så kav lyngnt utå tjännam så man kundd sjå bjeri ur dämm späjälät si uti vatni. I lag minn mårgåndamambo dansät någä små älvor äjt yvyr vatnä, Ååj, ur i önstjät att i ädd kunna dansa släkså dämm! Runnt, runnt yvyr eta mörrk, lungn vatnä, utåfö tä bi vätär umm fötär jänn gångg. Jusst då säjd Alva: ”Kumm sum vir dans min dämda odrum!” I skrottät å säjd att ä gor nug innt ättärsäm i bar e je vanli kulla. Då skrottät Alva o, å o lysät i ogum å

såg ájt alldeläs lykklin dá o säjd: ”Ä e klart du kann dannsa, bar du tar-áv di sukkor á skonär!”

I djärd so, á sä tog o i návån a mi á drog mi fösiktit mot eta yppi á mörrk vatnä. I va´nt nå rolos, á ä kändäs släksá i ädd sväva. Fötär mäjnä nuddät innt bákkan. Styvlor stodd kvär, á inntjän minn mormoras mörber, mäss vir dannsätum ájt yvyr tjännan. Ja, svävätum, i kam ju innt ati vatnä nå, i vårt innt nå vát. Ur roli vir addum! I á Alva, á áll odär älvor så dannsät ilag minn væss utá tjännam.

Bässt ä va vaknät i minn jätt ryttj. I låg alldeläs ata kanntim áv doda stur möri. Mon á Fad galät a mi. Ä va full ropi så vätjät-upp mi. Män, vart add Alva á áll odror fe dá? Álld – add i bar dröma álltjop umm Alva, tjödurn á att vir dannsätum yvyr tjännan minn odär älvor?

Inntjän männ va full i blotber, änned upa braddim, så ä va dá full inggän dröm. Styvlor á sukkor add innt i á mi älld, så kanstji att i add dannsa minn Alva á odär älvor ännedá. I sätt-á mi sukkor á styvlor á röjtät upp mi fösiktit. I såg-á, á såg-á, män inggumstass duvd i sjá Alva. Dammbor yvyr möri á tjännam va bårttä, á soli värmmät varmt á dält. I byrd-á go bårttär mot Mon á Fad. Kanstji va ä bar jänn dröm – älld kanstji ända inntä.

*Áll Erika (så dannsät)
á Áll Britta (så a yvyrsett tä soldmål)*